

1. ΔΙΠΛΗ ΠΤΩΣΗ ΛΟΓΩ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΣΙΠΡΑ-ΖΑΕΦ

Μέσο:FREE SUNDAY

Ημ. Έκδοσης: ...22/07/2018 Ημ. Αποδελτίωσης: ...23/07/2018

Σελίδα:1

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ //ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

FREE SUNDAY

**Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ ΒΑΛΚΑΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ**

**ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ
ΕΦΕΡΑΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ**

**Θ. ΝΤΟΚΟΣ: Η ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ
ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
ΜΟΣΧΑΣ-ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΙ ΚΑΘΕ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΕΧΕΙ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ**

**ΔΙΠΛΗ ΠΤΩΣΗ
ΛΟΓΩ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ
ΤΣΙΠΡΑ-ΖΑΕΦ**

σελ. 4, 7

04|FS

◆ συνέντευξη ◆

22.07.2018
www.freesunday.gr

Δρ. Θάνος Π. Ντόκος, γενικός διευθυντής στο **Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής & Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ)**

«Η επιδείνωση των σχέσεων Μόσχας-Αθήνας αποτελεί δυσάρεστη εξέλιξη»

ΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟ

Την ανάγκη η επιδείνωση των σχέσεων Αθήνας-Μόσχας, με φόντο το Σκοπιανό, να διαρκέσει κατά το δυνατόν λιγότερο υπογραμμίζει ο Δρ. **Θάνος Π. Ντόκος**, γενικός διευθυντής στο **ΕΛΙΑΜΕΠ**, επισημειώνοντας, πάντως, ότι οι αναβαθμιζόμενες ρωσοτουρκικές σχέσεις δεν αφήνουν πολλά περιθώρια ρωσικής στήριξης στο πλαίσιο των ελ-ληνοτουρκικών εντάσεων.

Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται επιδείνωση των σχέσεων Αθήνας-Μόσχας με φόντο το Σκοπιανό. Κατ' αρχάς, πού αποδίδετε εσείς αυτή την κατάσταση;

Στην ευρύτερη περιοχή διακυβεύονται σημαντικά συμφέροντα, όπως, για παράδειγμα, ο ανταγωνισμός ΗΠΑ-Ρωσίας για τον έλεγχο των Δυτικών Βαλκανίων (και ειδικότερα της Σερβίας), οι ολοένα στενότερες σχέσεις Ρωσίας-Τουρκίας που έχουν προκαλέσει προβληματισμό στην Ελλάδα και οι συνεχιζόμενες δυσκολίες στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις, που έχουν φέρει και τη χώρα μας κοννύτερα στις ΗΠΑ, σε μια προσπάθεια εκμετάλλευσης του γεωπολιτικού κενού.

Θεωρείτε ότι στέκουν οι πληροφορίες για χρηματισμό Ελλήνων από Ρώσους για ενίσχυση των αντιδράσεων κατά της συμφωνίας των Πρεσπών;

Οι αντιδράσεις κατά της συμφωνίας των Πρεσπών –δικαιολογημένες ή όχι– φαίνεται ότι ήταν αρκετά έντονες ούτως ή άλλως, χωρίς την ανάγκη εξωτερικής παρέμβασης. Δεν αποκλείεται, πάντως, κάποιος να σκέφτηκε ότι είναι μια καλή ευκαιρία να μετατραπεί ο «ακυρώς άνεμος» σε «θύελλα». Σε κάθε περίπτωση, η χρήση οικονομικών πόρων για την οικοδόμηση δικτύων επιρροής και τον επηρεασμό συγκεκριμένων ατόμων ή γενικότερα της κοινής γνώμης σε μια τρίτη χώρα δεν αποτελεί καινοφανή μέθοδο, ιδιαίτερα για τις μεγάλες δυνάμεις.

Πώς πιστεύετε ότι θα απαντήσει η Μόσχα στις απειλές Ρώσων διπλωματών;

Παρά τη μακροχρόνια ελληνορωσική φιλία και παρά το γεγονός ότι η χώρα μας διασροποιοήθηκε από την πλειοψηφία των ευρωπαϊκών κρατών και δεν απέλασε Ρώσους διπλωμάτες με αφορμή την υπόθεση Σκριπάλ, η Μόσχα αφήνει να εννοηθεί ότι θα αντιδράσει όχι μόνο με την ακύρωση της προγραμματισμένης για το φθινόπωρο επίσκεψης του Ρώσου υπουργού Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ αλλά και με απειλές Ελλήνων διπλωματών.

Γενικότερα, τι σημαίνουν όλα αυτά για τις ελληνορωσικές σχέσεις; Πόγια θέση του **ΕΛΙΑΜΕΠ**, όπως εκφράζεται και στη Λευκή Βίβλο για την Ελληνική Εξωτερική Πολιτική, Άμυνα και Ασφάλεια (Αθήνα, 2016), είναι ότι τα στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα της Ελλάδας εξυπηρετούνται πιο αποτελεσματικά από την παραμονή και δραστηριοποίηση της χώρας εντός του ευρωπαϊκού χώρου. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι δεν πρέπει να καταβληθεί κάθε προσπάθεια αναβάθμισης της πολιτικής και οικονομικής συνεργασίας με άλλες μεγάλες δυνάμεις, όπως η Ρωσία και η Κίνα. Παρά το γεγονός ότι η Ρωσία έχει τα τελευταία χρόνια αναβαθμίσει σημαντικά τις πολιτικές, οικονομικές και ενεργειακές σχέσεις της με την Τουρκία, και άρα δεν θα ήταν ρεαλιστικό να περιμένουμε ομαστική ρωσική στήριξη στο πλαίσιο των ελληνοτουρκικών εντάσεων, η διαφαίνόμενη σημαντική επιδείνωση των σχέσεων Μόσχας-Αθήνας αποτελεί σαφώς μια δυσάρεστη εξέλιξη και θα πρέπει να καταβληθεί κάθε προσπάθεια να έχει περιορισμένη διάρκεια.

Για να κάνουμε ένα βήμα πίσω, σε ποιο σημείο βρισκόμαστε σχετικά με τη συμφωνία Αθήνας-Σκοπίων για την επίλυση του Σκοπιανού;

Η ΠΓΔΜ πήρε πρόσκληση για έναρξη διαπραγματεύσεων για ένταξη στο ΝΑΤΟ με χρονικό ορίζοντα τον Δεκέμβριο του 2019, υπό την προϋπόθεση ότι θα επιλυθεί οριστικά η διαμάχη με την Ελλάδα για το ονοματολογικό. Το πρώτο διάβασμα της σχετικής απόφασης της Συμ-μαχίας οδήγησε στο συμπέρασμα ότι απαιτείται η επικύρωση της συμ-φωνίας και από τα δύο μέρη. Δεν είναι ξεκάθαρο τι θα συμβεί αν μόνο η Ελλάδα δεν επικυρώσει. Σε κάθε περίπτωση, η μπάλα είναι στην πλευρά των Σκοπίων. Απαιτείται η διεξαγωγή δημοψηφίσματος (πιθανόν τον Σεπτέμβριο του 2018) και εν συνεχεία η αλλαγή του Συντάγματος από τη Βουλή (Δεκέμβριος 2018 - Ιανουάριος 2019). Εφόσον αυτά υλοποιηθούν, θα κληθεί η ελληνική Βουλή να επικυρώσει τη συμφωνία.

φωνίας και από τα δύο μέρη. Δεν είναι ξεκάθαρο τι θα συμβεί αν μόνο η Ελλάδα δεν επικυρώσει. Σε κάθε περίπτωση, η μπάλα είναι στην πλευρά των Σκοπίων. Απαιτείται η διεξαγωγή δημοψηφίσματος (πιθανόν τον Σεπτέμβριο του 2018) και εν συνεχεία η αλλαγή του Συντάγματος από τη Βουλή (Δεκέμβριος 2018 - Ιανουάριος 2019). Εφόσον αυτά υλοποιηθούν, θα κληθεί η ελληνική Βουλή να επικυρώσει τη συμφωνία.

Θεωρείτε ότι η κυβέρνηση Ζάεφ θα καταφέρει να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της, όπως αυτές απορρέουν από τη συμφωνία; Και, αν ναι, τι μπορεί να κάνει η Αθήνα;

Μόνο υποθέσεις μπορεί να κάνει κανείς αυτή τη στιγμή. Η επικράτηση του «ναι στη συμφωνία» θα πρέπει να θεωρείται πιθανή, αλλά σε καμία περίπτωση απολύτως δεδομένη (καθώς δημοσκοπήσεις παρουσιάζουν την κοινή γνώμη διχασμένη, με ελαφρώς αρνητικές τάσεις). Η αλλαγή του Συντάγματος από τη Βουλή της ΠΓΔΜ δεν θα είναι απλή υπόθεση, καθώς απαιτεί αυξημένη πλειοψηφία. Δεν αποκλείεται ο κ. Ζάεφ να πείσει σε έκτακτες εκλογές αν κερδίσει το δημοψήφισμα αλλά δεν έχει την απαιτούμενη πλειοψηφία στη Βουλή. Όλα αυτά επιμηκύνουν τον χρόνο υλοποίησης των δεσμεύσεων της γειτονικής χώρας, με υψηλή πιθανότητα να έχει ξεκινήσει η προεκλογική περίοδος στην Ελλάδα και η κυβέρνηση να μεταθέσει την επικύρωση της συμφωνίας για την επόμενη κοινοβουλευτική περίοδο.

Από την πλευρά του ο Ζάεφ έκανε λόγο για παρεμβάσεις εντός της ΠΓΔΜ και προσπάθειες ενίσχυσης όσων αντιδρούν στη συμφωνία. Το σχολιάζετε;

Στην ΠΓΔΜ υπάρχουν ισχυρές πολιτικές δυνάμεις (και ειδικότερα το πρώην κυβερνητικό κόμμα VMRO) και συμφέροντα (εσωτερικά και εξωτερικά) που αντιτίθενται σε μια επίλυση της ονοματολογικής διαμάχης με την Ελλάδα, είτε λόγω του περιεχομένου της συμφωνίας των Πρεσπών είτε επειδή η συμφωνία ανοίγει τον δρόμο για ένταξη της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ. Παρ' ότι οι επιδιώξεις είναι διαφορετικές, ο στόχος είναι κοινός: να μην επικυρωθεί η συμφωνία. Στο πλαίσιο αυτό, είναι πιθανό να υπάρξει συνεργασία μεταξύ των διαφόρων εμπλεκόμενων πλευρών.

Για να αλλάξουμε εντελώς κλίμα, το τελευταίο διάστημα είχαμε δύο ηχηρότερες παρεμβάσεις του Προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ. Κατ' αρχάς, έχουμε καταλάβει τι ακριβώς επιδιώκει ο Τραμπ με το ΝΑΤΟ;

Η αύξηση της συμμετοχής των Ευρωπαίων συμμάχων (και του Καναδά) στα αμυντικά βάρη του ΝΑΤΟ αποτελεί παλαιά αμερικανική επιδίωξη και ανálogες προτροπές και πιέσεις (σε τελείως διαφορετικό ύψος, βεβαίως) έχουν εκφραστεί και από άλλους Προέδρους των ΗΠΑ. Στη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ που πραγματοποιήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα στις Βρυξέλλες, ο κ. Τραμπ διατύπωσε την καινοφανή θέση ότι δεν αρκεί η αύξηση των αμυντικών δαπανών στο 2% του ΑΕΠ, αλλά πρέπει να φτάσει στο εξωπραγματικό 4%. Πέραν αυτού, οι δηλώσεις του κ. Τραμπ προκαλούν ανησυχία και αβεβαιότητα για το αν οι ΗΠΑ συνεχίζουν να ασπάζονται τη βασικότερη αρχή της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας, τη συλλογική άμυνα, όπως προβλέπεται από το άρθρο 5 της Συμμαχίας. Η ανησυχία είναι εντονότερη στις βαλτικές χώρες και την Πολωνία, που αισθάνονται ότι απειλούνται από τη Ρωσία. Η δε απειλή εμπορικού πολέμου Ε.Ε.-ΗΠΑ, που επικρέμαται το τελευταίο διάστημα, κάνει τους Ευρωπαίους να αναρωτιούνται αν ο κ. Τραμπ εξακολουθεί να τους βλέπει ως συμμάχους ή τους αντιμετωπίζει πλέον ως ανταγωνιστές.

Επίσης, τι προσλάβατε από τη συνάντηση Τραμπ-Πούτιν;

Ενώ είναι ορθή η γενική τοποθέτηση του κ. Τραμπ ότι οι αμερικανο-ρωσικές σχέσεις πρέπει οπωσδήποτε να βελτιωθούν, καθώς εκτός από τις διαφωνίες υπάρχουν και κοινά συμφέροντα (κίτρι που ισχύει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό και για τις σχέσεις Ευρώπης-Ρωσίας), δεν διαφάνηκε από τις δηλώσεις των δύο ηγετών πώς ακριβώς σκοπεύουν να προχωρήσουν στην επιθυμητή κατεύθυνση. Όπως συνέβη με τη συνάντηση Τραμπ - Κιμ Γιονγκ Ουν (του γιγάντη της Βόρειας Κορέας), και η συνάντηση Τραμπ-Πούτιν φαίνεται να ήταν κυρίως επικοινωνιακού χαρακτήρα, χωρίς να υπάρξει συμφωνία σε έναν οδικό χάρτη για τα επόμενα βήματα. Εξάλλου, τερσάτα εσωτερικά προβλήματα έχει προκαλέσει η δήλωση Τραμπ – την οποία αργότερα ανακάλεσε – ότι εμπιστεύεται τη Ρωσία περισσότερο από τις αμερικανικές υπηρεσίες πληροφοριών.

22.07.2018
www.freesunday.gr

κόσμος

FS | 05

εν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Πρόεδρος της Τουρκίας Ερντογάν θα παρακολουθήσει ίσως όσο κανείς τρίτος γκέιτς την πρόσφατη σύνοδο κορυφής Τραμπ-Πούτιν στο Ελσίνκι.

Ο λόγος είναι προφανής: όλες οι πληροφορίες από τα μέτωπα των παρασκηνιακών διπλωματικών διαβουλεύσεων αλλά και από τα πεδία των μαχών στη Συρία συγκλίνουν στη διαπίστωση ότι ο πόλεμος τελειώνει με νίκη του Άσαντ στη σκιά συνολικής συμφωνίας ΗΠΑ-Ρωσίας για την επόμενη μέρα στη Δαμασκό. Μια επόμενη μέρα που, απ' ό,τι φαίνεται, δεν αφήνει περιθώριο ελιγμών και παρουσίας στην Τουρκία στη μεταπολεμική τάξη πραγμάτων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι λίγο πριν από τη συνάντηση κορυφής στη φινλανδική πρωτεύουσα μετέβησαν στη Μόσχα με αποστολή λίγων ημερών ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Νετανιάχου και ο Πρόεδρος του Ιράν Ρουχανί.

Κόκκινος συναγερμός για την Άγκυρα

Απ' ό,τι φαίνεται, η Μόσχα μπορεί να εξυπηρετήσει την αντιφατική εκ πρώτης όψεως επιθυμία του Τραμπ να μειώσει την παρουσία και την επιρροή της Τεχεράνης στη Μέση Ανατολή, κυρίως στη Συρία, με την απόφαση για σε βραχυπρόθεσμο ορίζοντα αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων που βρίσκονται στη ΒΑ Συρία.

Αν οι ρωσικές δυνάμεις υποκαταστήσουν εν μέρει ή ακόμη καλύτερα και συνολικά τις φιλοϊσραηλινές δυνάμεις -Φρουροί της Επανάστασης, Σιιτική Πολιτοφυλακή του Ιράκ, Χεζμπολά από τον Νότιο Λίβανο-, οι ΗΠΑ αλλά και το Ισραήλ δεν θα έχουν πια καμία αντίρρηση για την παραμονή του Άσαντ στην εξουσία.

Στο πλαίσιο της παραπάνω δυναμικής οι ΗΠΑ προωθούν τη συγκρότηση ενιαίας πολιτικής διοίκησης στην κεντρική ΒΑ Συρία και μαζί με τη Ρωσία προετοιμάζουν το έδαφος για συμφιλίωση των Κούρδων της οργάνωσης PYD και της ανταρτικής πολιτοφυλακής YPG.

Τα παραπάνω σημαίνουν κόκκινο συναγερμό για την Άγκυρα, που ήδη έχει ανησυχίες από την υλοποίηση από την αμερικανική πλευρά της συμφωνίας για τον κεντρικό δύλακα του Μανμπίζ, ανατολικά του Αφρίν.

Η τουρκική πλευρά επιμένει ότι η συμφωνία προβλέπει συνδιοίκηση από μεικτή στρατιωτική δύναμη ΗΠΑ-Τουρκίας, ενώ η αμερικανική στην πράξη έχει μετατρέψει το Μανμπίζ σε ενδιάμεση ζώνη ανάμεσα στις τουρκικές και τις κούρδικές δυνάμεις.

Σε κάθε περίπτωση, τα όσα καταγράφονται στο Μανμπίζ μαζί με τα σενάρια για την επόμενη μέρα στη Συρία, που θα περιλαμβάνουν και μια αποδεκτή από το καθεστώς Άσαντ αυτόνομη κεντρική περιοχή, οριοθετούν αυστηρά κάθε περαιτέρω κίνηση των τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων

βραχυπρόθεσμα και μεσοπρόθεσμα θέτουν το θέμα της αποχώρησης των Τούρκων από το Αφρίν.

Ο μεγάλος ωφελημένος

Από τα μέσα του 2016, λίγες εβδομάδες πριν από το αποτυχημένο πραξικόπημα, ο Ερντογάν αποφάσισε να επαναπροεγγείσει τη Ρωσία, με την οποία οι σχέσεις λίγους μήνες πριν είχαν φτάσει στο ναδίρ, μετά την κατάρριψη, στα τέλη του 2015, από τουρκικά μαχητικά του ρωσικού Σουχούι πάνω από την τουρκοσυριακή μεθόριο, να επενδύσει δηλαδή στην αντιπαράθεση Ουάσινγκτον-Μόσχας για την επόμενη μέρα στη Συρία, με προτεραιότητα να περιορίσει τον ρόλο και το βάρος των Κούρδων της Συρίας στους περιφερειακούς συσχετισμούς.

Δύο χρόνια αργότερα ο μεγάλος ωφελημένος από την τριγωνική ισορροπία Τουρκίας, ΗΠΑ και Ρωσίας είναι δίχως αμφιβολία ο Πούτιν, ο οποίος συγκυριακά έδωσε στην Άγκυρα τη δυνατότητα παρεμβολής στη Συρία, στο πλαίσιο της πίεσης που ασκούσε στην Ουάσινγκτον για συνολική συμφωνία κυρίως για την επόμενη μέρα στη Συρία.

Ανάβοντας πράσινο φως για την είσοδο τουρκικών δυνάμεων στο Αφρίν ο Πούτιν έθεσε στις ΗΠΑ το δίλημμα ή να συγκρουστούν με έναν νατοϊκό τους σύμμαχο ή να εγκαταλείψουν τους Κούρδους και να τους αναγκάσουν να στραφούν προς τον Άσαντ.

Η εμπλοκή στη Συρία στα τέλη του 2011 ξεκίνησε με μεγαλειώδεις στόχους του Ερντογάν να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανατροπή του Άσαντ και στην εγκαθίδρυση μιας ουσιαστικής Συρίας άτυπου προτεκτοράτου της Τουρκίας.

Τα πράγματα στράβωσαν στα μέσα του 2014, όταν οι τζιχαντιστές του ISIS κατέλαβαν τη Μοσούλη στο Ιράκ και ανακήρυξαν το Χαλιφάτο. Τότε καταγράφηκε η πρώτη σοβαρή κρίση εμπιστοσύνης ανάμεσα στην κυβέρνηση Ομπάμα και τον Ερντογάν, καθώς η Τουρκία ήταν η βάση ανεφοδιασμού και χρηματοδότησης των τζιχαντιστών.

Οδυνηρή προσέγγιση στην πραγματικότητα

Σήμερα η επόμενη μέρα της Τουρκίας απέναντι στη μεταπολεμική Συρία, που με τη συναίνεση των ΗΠΑ προορίζεται να γίνει άτυπο προτεκτοράτο της Ρωσίας, είναι μια οδυνηρή προσέγγιση σε μια πραγματικότητα πολύ δυσμενέστερη από αυτήν που κατέστρεψε το 2011 με την εμπλοκή της στην προσπάθεια ανατροπής του Άσαντ. Ποιος άραγε θυμάται σήμερα το καλοκαίρι του 2010, όταν τα ζεύγη Ερντογάν και Άσαντ έκαναν μαζί διακοπές κοντά στην Αττάλεια, με τον Ερντογάν να προτείνει κατάργηση των συνόρων των δύο χωρών κάνοντας λογοπαίγνιο με το όνομα της Δαμασκού στα αραβικά Σαμ.

Οι Ευρωπαίοι, έλεγε ο Ερντογάν, έχουν φτιάξει τη ζώνη Σένγκεν, ο αδελφός μου ο Μπασάρ κι εγώ οκεφτόμαστε να φτιάξουμε τη ζώνη Σάμγκεν.

ΤΡΑΜΠ, ΠΟΥΤΙΝ ΚΑΙ ΕΡΝΤΟΓΑΝ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΣ

22.07.2018
www.freesunday.gr

ανάληψη

ΜΕ ΕΝΑ ΚΛΙΚ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟΡΓΟΥ ΚΥΡΤΣΟΣ
www.kyrtos.gr George Kyrtos @GiorgosKyrtos

FS 07

Η συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ έχει μία διεθνοπολιτική διάσταση, η οποία είναι εξαιρετικά προβληματική για την Ελλάδα, επιδρά όμως και στο επίπεδο της πολιτικής ζωής.

Η ταύτιση Τσίπρα-Ζάεφ σε ό,τι αφορά τις πολιτικές εξελίξεις στις δύο χώρες συνδέει αναπόφευκτα την Ελλάδα με τον «μακεδονισμό»-αλτρωτισμό που είναι υποχρεωμένη να προβάλλει η κυβέρνηση Ζάεφ για εσωτερικούς πολιτικούς λόγους. Επιπλέον, ενισχύει τη βαλκανική διάσταση της ελληνικής πολιτικής ζωής, ενώ βαρύνει την επιδίωξή μας να είναι η επιστροφή στον πυρήνα της Ε.Ε.

Αβάσιμες καταγγελίες

Ο πρωθυπουργός της ΠΓΑΜ κ. Ζάεφ προχώρησε σε οκλήρες καταγγελίες για ανάμειξη Ελλήνων και Ρώσων επιχειρηματιών στη διαμόρφωση των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα του. Υποτίθεται ότι χρηματοδοτούν διάφορους ταξοκοιτούς σε μια προσπάθεια αφενός να αποτρέψουν την έγκριση της συμφωνίας Τσίπρα-Ζάεφ με δημοψήφισμα και αφετέρου να δημιουργήσουν, μέσω βουλευτικών εκλογών, έναν νέο σοσιαλιστικό δυνάμει, ο οποίος θα ανατρέψει την αναγκαία συνταγματική αναθεώρηση.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση και το κόμμα του κ. Ζάεφ παίζουν το χαρτί των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ για να περάσουν στην κοινή γνώμη την άποψη ότι η συμφωνία δημιουργεί νέες προοπτικές για την ΠΓΑΜ και γι' αυτό προσπαθούν να την υπονομεύσουν ρωσικά και ελληνικά συμφέροντα. Η ανάμειξη των Ρώσων χρειάζεται για να δραστηριοποιηθεί ο αμερικανοανατολικός παράγοντας, ενώ η ανάμειξη Ελλήνων, Ελληνορώσων διευκολύνει τον κ. Ζάεφ στη δημιουργία κλίματος εθνικισμού, προκειμένου να ανακόψει την πολιτική επίθεση που δέχεται από το εθνικιστικό κόμμα της αντιπολίτευσης VMRO.

Ο πρωθυπουργός της ΠΓΑΜ δεν υπήρξε σαφής στις καταγγελίες του και στη συνέχεια τις πήρε πίσω, δηλώνοντας ότι μετέφερε αυτά που ακούγονται χωρίς να υπάρχουν συγκεκριμένες αποδείξεις. Δημιούργησε το κλίμα που ήθελε και στη συνέχεια έγινε πιο προσεκτικός στις διατυπώσεις του.

Η κυβέρνηση Τσίπρα ακολούθησε κι αυτή με τον τρόπο της τη γραμμή Ζάεφ. Προχώρησε στην απέλαση δύο Ρώσων διπλωματών και αρνήθηκε να δεχτεί δύο άλλους στην Ελλάδα, επειδή οι ρωσικές υπηρεσίες αναμείχθηκαν στη χρηματοδότηση της ανέγερσης ιερού ναού στην πόλη της Αλεξανδρούπολης και στην καλλιέργεια σχέσεων με εκκλησιαστικούς και τοπικούς παράγοντες με στόχο, υποτίθεται, τη χρηματοδότηση αντικυβερνητικών εκδηλώσεων για το «Μακεδονικό». Η κυβέρνηση Τσίπρα, όπως άλλωστε και η κυβέρνηση Ζάεφ, δεν έγινε συγκεκριμένη στις καταγγελίες της, ενώ ένα τμήμα του φιλοκυβερνητικού Τύπου πρόβαλε και το σενάριο της προσπάθειας εξαγοράς βουλευτών των ΑΝΕΛ από τις ρωσικές μυστικές υπηρεσίες με εκατομμύρια ευρώ.

Χειρότερα από τον Ψυχρό Πόλεμο

Οι μεθοδεύσεις αυτές και η απέλαση των Ρώσων διπλωματών είναι χειρότερες και από αυτές που δοκίμασταν την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου.

Το σενάριο που προβάλλει η κυβέρνηση μοιάζει εξοπλιστικά, εφόσον η απόρριψη της συμφωνίας Τσίπρα-Ζάεφ είναι περίπου παλαιά στη Βόρεια Ελλάδα και προφανώς δεν χρειάζεται κίνητρα κινητοποίησης μέσω της ανέγερσης ιερού ναού σε μια στρατηγικά ευαίσθητη περιοχή.

Επιπλέον, η εξαγορά βουλευτών των ΑΝΕΛ μοιάζει περσιτική, εφόσον μόνοι τους δηλώνουν, συμπεριλαμβανομένου του προέδρου των ΑΝΕΛ κ. Καρμέντου, ότι διαφωνούν πλήρως με τις επιλογές του πρωθυπουργού κ. Τσίπρα και δεν πρόκειται να τις στηρίξουν στη Βουλή.

Η απέλαση των Ρώσων διπλωματών είναι ένα ακραίο

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ»

Από τη θεωρία των ακροδεξιών η κυβέρνηση πέρασε στους κατασκόπους και το ρωσικό χρήμα.

ΤΟΥ ΕΥΡΩΒΟΥΛΕΥΤΗ ΤΗΣ ΝΑ ΠΙΟΡΓΟΥ ΚΥΡΤΟΣ

Ο Ιβάν Σαββίδης μετατράπηκε για τις ανάγκες του σεναρίου από ισχυρός σύμμαχος της κυβέρνησης σε χρηματοδότη της υποτιθέμενης αποσταθεροποίησης της ΠΓΑΜ.

Ο Ζάεφ ενισχύει τον «μακεδονισμό»-αλτρωτισμό στο πλαίσιο της εσωτερικής πολιτικής αντιπαράθεσης.

μέτρο, το οποίο η Ελλάδα απέφευγε ακόμη και την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, οπότε η αντιπαλότητα της Δύσης και φυσικά της Ελλάδας με τη Σοβιετική Ένωση ήταν το κυρίαρχο δόγμα στην πολιτική και στην εξωτερική πολιτική.

Οι ρωσικές περιπέτειες της κυβέρνησης Τσίπρα έχουν κομμοκραγικές διαστάσεις σε ό,τι αφορά τον Ιβάν Σαββίδη, τις επενδύσεις του στη Βόρεια Ελλάδα και τις σχέσεις του με τον Πούτιν. Στη διάρκεια μερικών μηνών ο κ. Σαββίδης μετατράπηκε για το Μαξίμου από πολύτιμο σύμμαχο με

διαπλεκόμενα χαρακτηριστικά σε φορέα ρωσικής επιρροής στην Ελλάδα και στα Δυτικά Βαλκάνια, ο οποίος καταγγέλλεται ανοιχτά από τον Ζάεφ και αφήνεται σκόπιμα ανυπεράσπιστος από τον Τσίπρα.

Έτσι όπως εξελίσσονται τα πράγματα, δεν πάμε για εξευρωπαϊσμό της εξαιρετικά προβληματικής ΠΓΑΜ αλλά για βαλκανοποίηση της ελληνικής πολιτικής ζωής.

Επιμένει «μακεδονικά»

Το άλλο βασικό συμπέρασμα που βγαίνει από τις τελευταίες εξελίξεις είναι ότι ο κ. Ζάεφ κλιμακώνει τον «μακεδονισμό»-αλτρωτισμό με το πέρασμα του χρόνου, με στόχο να κυριαρχήσει στο εσωτερικό των πολιτικών του αντιπάλων. Οι δημόσιες και διεθνείς εμφανίσεις του γίνονται ολοένα προκλητικότερες και μένουν ουσιαστικά αναπάντητες από την ελληνική πλευρά.

Για παράδειγμα, ανακοίνωσε με θριαμβευτικό τρόπο την είσοδο του «μακεδονικού στρατού» στο ΝΑΤΟ, ενώ επέμεινε σε συνέντευξή του στο BBC ότι αυτό που έχει σημασία για τη χώρα του είναι η εργασία απαντώντας στην εθνικότητα και της γλώσσας, υποβαθμίζοντας τη σημασία του μελλοντικού ονόματος και επιμένοντας στο σκέτο «Μακεδονία».

Αποδεικνύεται στην πράξη ότι ο κ. Ζάεφ, όπως και οι άλλοι ηγέτες της γειτονικής χώρας, θα συνεχίσουν τη στρατηγική του «μακεδονισμού»-αλτρωτισμού, γιατί αυτή σε τελική ανάλυση δικαιολογεί την κρατική και ως έναν βαθμό την πολιτική τους ύπαρξη. Επομένως η θεωρία σύμφωνα με την οποία ικανοποιώντας τα αιτήματα και τις επιδιώξεις τους κερδίζουμε σταθερούς φίλους και συμμάχους δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Θα συνεχίσουν να λένε ακριβώς τα ίδια που έλεγαν αξιοποιώντας τη βελτίωση της διεθνολογικής τους θέσης, ιδιαίτερα σε σχέση με το ΝΑΤΟ, με υπογραφή Τσίπρα.

Σε κάποια φάση ο χαρογελαστός κ. Ζάεφ, τον οποίο η κυβέρνηση θεωρεί πολύ διαφορετικό από τους άλλους, θα δώσει τη θέση του σε έναν εκπρόσωπο του πιο σκληρού VMRO, ο οποίος δεν θα μείνει ικανοποιημένος με αυτά που ήδη έχει εξασφαλίσει η ΠΓΑΜ σε βάρος της Ελλάδας, αλλά θα ζητήσει κι άλλα.

Είναι εντυπωσιακή η πρακτική σύμφωνα με την οποία στήνονται οι πιο απίθανες θεωρίες για να δικαιολογηθούν απaráδεκτες εθνικές υποχωρήσεις στο «Μακεδονικό».

Η ρωσική οικονομική διείσδυση στην ΠΓΑΜ ακούγεται εντυπωσιακή αλλά έχει ένα σοβαρό πρόβλημα, δεν υπάρχει. Εβδομήντα τοις εκατό του εξωτερικού εμπορίου της γειτονικής χώρας πραγματοποιείται με την Ε.Ε. των «28», ενώ άλλοι σημαντικοί εμπορικοί εταίροι είναι η Σερβία, η Κίνα και η Τουρκία, που μοιράζονται μεταξύ τους γύρω στο 14% του εξωτερικού εμπορίου. Η Ρωσία είναι αρκετά πιο κάτω στη λίστα των εμπορικών εταίρων.

Προβληματικό είναι και το σενάριο της ανάπτυξης της οικονομικής συνεργασίας Ελλάδας-ΠΓΑΜ μέσω της απάρεκτων για τα εθνικά μας συμφέροντα συμφωνίας Τσίπρα-Ζάεφ.

Η διμερής οικονομική συνεργασία είχε αναπτυχθεί, παρά τις διαφορές, όταν η Ελλάδα ήταν ισχυρή στα Βαλκάνια, ενώ τώρα περνάει μια περίοδο κάμψης, η οποία οφείλεται σε οικονομικούς λόγους. Το τραπεζικό σύστημα της χώρας μας, το οποίο αφελληνίστηκε σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του 2015, ενισχύει τα ίδια κεφάλαιά του πουλώντας τις θυγατρικές των τραπεζών στις χώρες των Βαλκανίων, επομένως δεν μπορεί να υπάρξει εύκολα ανάπτυξη των διμερών σχέσεων όταν η κυβέρνηση έχει δεχτεί τη συρρίκνωση της βαλκανικής παρουσίας των τεσσάρων συστημικών τραπεζών της χώρας μας.

Η συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ, έτσι όπως μεθοδεύτηκε, συμβάλλει σε νέα πτώση του επιπέδου της πολιτικής ζωής της χώρας μας με ευθύνη της κυβέρνησης και προσωπικά του κ. Τσίπρα.